

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/54/2024
Identifikačné číslo spisu:	8124205285
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8124205285.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej, v spore navrhovateľky FINGO.SK s. r. o., Vajnorská 100/B, Bratislava, IČO: 50 230 859, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Paul Q, s.r.o., Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 35 906 464, proti odporcovi Róbert Goliaš, Brezovica 524, IČO: 52 049 159, zastúpenému spoločnosťou GÁLIK & PARTNERS ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s.r.o., Krátka 8, Bratislava, IČO: 36 675 750, o nariadenie neodkladného opatrenia, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2024, č. k. 3Cob/128/2024-115, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2024, č. k. 3Cob/128/2024-115 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) uznesením z 25. júna 2024 č. k. 26Cb/84/2024-56 zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. O trovách konania rozhodol tak, že navrhovateľka nemá nárok na náhradu trov konania a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľka sice preukázala právny vzťah medzi ňou a žalovaným na základe mandátnej zmluvy z 31. decembra 2020, avšak dôvody, ktoré uviedla v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nespĺňajú náležitosti na nariadenie neodkladného opatrenia. V zmysle predmetného návrhu by vznikol neprimeraný zásah do práv odporcu, a to najmä z dôvodu, že navrhovateľka konkrétne nevymedzila osoby, ktoré nesmie odporca kontaktovať, ale uviedla neurčitý počet osôb/zamestnancov, a súd nemôže neodkladným opatrením bezodkladne upravovať pomery voči neurčitému počtu osôb.

3. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nenapĺňa základný predpoklad pre jeho nariadenie, a to naliehavosť a bezodkladnú potrebu úpravy pomerov. Navrhovateľka neosvedčila existenciu tvrdeného náborovania, respektíve odchod zamestnancov zo spoločnosti a prejdenie do konkurenčnej spoločnosti, v ktorej je zamestnaný odporca.

Podľa názoru súdu prvej inštancie sa v tomto prípade jednalo o situáciu, ktorá znesie odklad, t.j. vyriešenie daného sporu rozhodnutím vo veci samej, kde by boli v rámci dokazovania preukázané všetky sporné skutočnosti, na ktoré súd v rámci tohto rozhodnutia poukázal. Neodkladné opatrenie je mimoriadny inštitút súdneho konania, ktorý je na mieste použiť tam, kde sa vyžaduje okamžitý zásah súdu z dôvodu, že navrhovateľovi reálne a bezprostredne hrozí ujma, alebo že by výkon v budúcnosti očakávaného súdneho rozhodnutia bol ohrozený, čo v danom prípade podľa súdu prvej inštancie preukázané nebolo.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 CSP, nakoľko navrhovateľka bola vo veci neúspešná a odporcovi žiadne trovy nevznikli.

5. Na odvolanie navrhovateľky rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 25. septembra 2024, č. k. 3Cob/128/2024-115 tak, že návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel (výrok I.), poučil odporcu, že môže podať proti navrhovateľke určovaciu žalobu vo veci samej (výrok II.), zmenil výrok o náhrade trov konania tak, že navrhovateľka má nárok na náhradu trov konania proti odporcovi v celom rozsahu (výrok III.) a zároveň priznal navrhovateľke voči odporcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok IV.).

6. Odvolací súd mal za to, že z predložených listinných dôkazov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania bolo zrejmé (t.j. nie len osvedčené, ale aj preukázané), že účastníci konania dňa 30. novembra 2018 uzavreli zmluvu o financnom sprostredkovaní, podľa ktorej odporca vykonával priamo pre navrhovateľku činnosť financného sprostredkovania ako podriadený finančný agent a majiteľ divízie. V článku III. odsek 1 písm. j) zmluvy sa odporca zaviazal nevykonávať pre seba alebo akúkoľvek tretiu osobu s podobným predmetom činnosti ako má navrhovateľka, v postavení samostatného financného agenta, nábor nových spolupracovníkov z osob, ktoré sú v zmluvnom vzťahu s navrhovateľkou, alebo s ktorými sa začali obchodné rokovania o vstupe do zmluvného vzťahu s navrhovateľkou, a to počas trvania zmluvy, ako aj dva roky po jej skončení. Účastníci konania uzavreli aj mandátnu zmluvu, s obdobnou konkurenčnou doložkou, avšak v trvaní 3 rokov od zániku zmluvy. K zániku uvedených zmlúv došlo na základe odstúpenia navrhovateľky od zmlúv dňa 24. novembra 2023.

7. Odvolací súd taktiež skonštatoval, že navrhovateľka predloženými listinnými dôkazmi minimálne „osvedčila“, že odporca v rozpore s jeho zmluvnými povinnosťami kontaktoval zamestnancov a zmluvných partnerov navrhovateľky za účelom nadviazania spolupráce s tretím subjektom, ktorý má rovnaký predmet činnosti ako navrhovateľka. Toto tvrdenie navrhovateľky bolo dostatočne preukázané (resp. dostatočne osvedčené) predloženými listinnými dôkazmi. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí s týmito listinnými dôkazmi nijako nevysporiadal, a bez ohľadu na ich obsah jednoducho konštatoval, že navrhovateľka neosvedčila existenciu tvrdného náborovania, resp. odchod jej zamestnancov ku konkurencii. Takéto konštatovanie súdu prvej inštancie vôbec nekorešponduje s obsahom citovaných listinných dôkazov. Existenciu osvedčenia „náborovania“ nevyvracia ani neskoršie vyjadrenia odporcu, že osoby, ktoré predmetné čestné vyhlásenia vystavili, sú ekonomicky závislé od navrhovateľky, a preto nie sú nestranné a nezávislé. K tomuto odvolací súd dodal, že bližšie skúmanie hodnovernosti predložených listinných dôkazov presahuje rámec konania o nariadení neodkladného opatrenia.

8. S ohľadom na osvedčenie navrhovateľkou tvrdných skutočností (existencia zmluvného vzťahu a činnosť odporcu v rozpore s jeho zmluvnými povinnosťami) odvolací súd skonštatoval, že navrhovateľke uvedeným konaním odporcu skutočne hrozí bezprostredný vznik škody (zmarením jeho skorších investícií do zamestnancov a spolupracujúcich osôb a aj prechodom týchto osôb ku konkurenčnej spoločnosti a ich následnou činnosťou v jej prospech). Odvolací súd (obdobne ako navrhovateľka) nepovažoval navrhovaný petít za neprimeraný a nedostatočne určitý, pretože navrhovaný zákaz kontaktovania osôb sa výlučne vzťahuje iba na osoby, ktoré už sú v zmluvnom vzťahu s navrhovateľkou alebo na osoby, s ktorými už rokovania začala. Na základe uvedeného uzavrel, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia je podľa § 324 a nasl. CSP opodstatnený.

9. O náhrade trov konania odvolací súd, ktorý zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP tak, že zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a úspešnej navrhovateľke priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému odporcovi v celom rozsahu. Aj v odvolacom konaní úspešnej navrhovateľke priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

10. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne, alebo aby ho zrušil. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania a podal návrh na odklad právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, a to do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

11. Namietal, že odvolací súd nezdôvodnil prečo došlo k splneniu náležitostí na nariadenie neodkladného opatrenia a na základe čoho dospel záveru, že navrhovateľka dostatočne osvedčila potrebu navrhovanej úpravy vzťahov medzi účastníkmi konania, z akého dôvodu považoval tvrdenia navrhovateľky a ňou predložené dôkazy (v zásade sa jedná len o čestné vyhlásenia jej zmluvných partnerov) za dostatočne osvedčujúce potrebu neodkladného opatrenia a týmto uveril, a z akého dôvodu naopak neuveril argumentom a dôkazom predloženým odporcom, z akých dôvodov sa nimi vôbec nezaoberal a nevysporiadal sa s nimi v rozhodnutí, z akého dôvodu mal za to, že nariadením neodkladného opatrenia nevznikol neprimeraný zásah do práv odporcu a z akého dôvodu nepovažoval navrhovaný petit opatrenia za nedostatočne určitý.

12. Dovolateľ mal za to, že navrhovaný petit vôbec nešpecifikuje, o aký zmluvný vzťah s navrhovateľkou by malo ísť. Pojem „zmluvný vzťah s navrhovateľkou“ obsiahnutý vo výroku rozhodnutia zahŕňa akýkoľvek zmluvný typ, teda aj zmluvu s iným obsahom ako je finančné sprostredkovanie a nariadené neodkladné opatrenie zakazuje odporcovi kontaktovať aj osoby, ktoré nemajú s oblasťou finančného sprostredkovania nič spoločné. Odvolací súd svojím rozhodnutím dostal odporcu do pozície subjektu, ktorý aj pri najlepšej vôli nedokáže určiť, či v rámci svojej bežnej obchodnej činnosti neporušuje predmetné neodkladné opatrenie, pretože nemá ako zistiť, či v prípade kontaktovania určitého subjektu ide o subjekt, ktorý je v zmluvnom vzťahu s navrhovateľkou, alebo s ktorými navrhovateľka začala rokovania o vstupe do zmluvného vzťahu.

13. Ďalej dovolateľ trval na tom, že navrhovateľka dostatočne neosvedčila existenciu tvrdeného náborovania, resp. porušovania zmlúv z jeho strany. Čestné vyhlásenia, na ktorých je založený návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, nie sú pravdivé, pričom ich autori sú v zmluvnom vzťahu s navrhovateľkou a sú od nej ekonomicky závislé, takže sa nedá predpokladať ich nestrannosť a nezaújatosť. Odvolací súd vôbec neskúmal pravdivosť predmetných čestných vyhlásení, vôbec sa nezaoberal skutočnosťou, či sú osoby pod nimi podpísané skutočne zmluvnými partnermi navrhovateľky, a či dané čestné vyhlásenia koncipovali slobodne a samostatne, nakoľko sú obsahovo na takmer totožné, čo evokuje myšlienku, že boli predpripravené z obsahovej stránky samotnou navrhovateľkou.

14. Taktiež dovolateľ namietal, že nie je zrejmé, na základe čoho odvolací súd dospel k názoru o dostatočnom osvedčení nárokov a dôvodnosti návrhu navrhovateľky. Samotný zákon v tejto súvislosti používa slovné spojenie „hodnoverne osvedčujúce“, čo je v prípade vyhlásení osôb, ktoré sú ekonomicky závislé od navrhovateľky, minimálne sporné a pochybné, ak nie úplne vylúčené. Uvedené čestné vyhlásenia sú navyše veľmi všeobecné a vágne, neurčité a nezrozumiteľné, absentuje v nich uvedenie presného času, kedy mal údajne odporca „náborovať“ danú osobu, na akom mieste, akým spôsobom a akými prostriedkami ju mal kontaktovať, a ďalších okolností, ktoré by konkretizovali údajnú činnosť odporcu v rozpore so zmluvným záväzkom a ktoré by hodnoverne osvedčovali dôvodnosť nároku navrhovateľky.

15. Odvolací súd sa tiež podľa názoru dovolateľa nevysporiadal s argumentom odporcu vo vyjadrení k

odvolaniu navrhovateľky, že Okresný súd Prešov vydal vo veci vedenej pod sp. zn. 26Cb/85/2024 rozsudok, v ktorom vyslovil neplatnosť ustanovenia čl. V. bod 19. mandátnej zmluvy medzi účastníkmi konania, o ktorý navrhovateľka oprela svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Predmetný rozsudok bol odporcovi doručený dňa 15. októbra 2024, a nemal teda možnosť predložiť ho odvolaciemu súdu pred jeho rozhodnutím.

16. Na záver dovolateľ namietal, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, ako dospel odvolací súd k záveru, že vymedzenie osôb, ktoré odporca nesmie kontaktovať, je dostatočne určité, a taktiež nie je zrejmé, prečo odvolací súd nepovažoval za neprimeraný zásah do práv odporcu uloženie povinností neodkladným opatrením.

17. K dovolaniu bolo súdu doručené vyjadrenie navrhovateľky, v ktorom žiadala dovolanie ako neprípustné odmietnuť, alternatívne zamietnuť. Zároveň žiadala priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania. V predmetnom vyjadrení uviedla, že odvolací súd sa s námietkami odporcu dostatočne vysporiadal v bodoch 9. a 10. napadnutého uznesenia, pričom mal podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia nielen za osvedčené, ale aj preukázané, čo predstavuje vyššiu mieru unesenia dôkazného bremena, pri ktorej neexistujú pochybnosti o dôvodnosti nariadenia neodkladného opatrenia. Uviedla, že existenciu osvedčenia „náborovania“ nevyvracia ani neskoršie vyjadrenia odporcu, že osoby, ktoré predmetné čestné vyhlásenia vystavili, sú ekonomicky závislé od navrhovateľky, a preto nie sú nestranní a nezávislí. Zároveň žiaden právny predpis neustanovuje podmienku pre účinnosť a relevanciu čestného vyhlásenia osvedčenie podpisu osoby podpisujúcej čestné vyhlásenie. Takúto požiadavku si odporca prakticky vymyslel. Tvrdila, že petit neodkladného opatrenia je dostatočne určitý a presne vymedzuje povinnosť uloženú odporcovi, pričom osoby, ktoré sa mu zakazuje kontaktovať, sú v petite presne špecifikované. Rozsudok z 12. septembra 2024 v konaní vedenom pod sp. zn. 26Cb/85/2024 doposiaľ nie je právoplatný, a navyše sa jedná o rozhodnutie okresného súdu, t. j. súdu nižšej inštancie, ktorého právnymi názormi odvolací súd ako súd vyššej inštancie, nie je viazaný. Taktiež navrhovateľka poukázala na skutočnosť, že novoty (uvedený rozsudok) nie sú v zásade v dovolacom konaní prípustné.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 CSP) účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario), pred samotným vecným prejednaním skúmal, či je dovolanie procesne prípustné.

19. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

20. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Pri skúmaní prípustnosti dovolania dovolací súd vychádzal z toho, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vydané v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom práve dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) je kľúčovým aspektom pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

22. Dovolací súd preto v preskúmvanej veci najskôr zisťoval, či rozhodnutie odvolacieho súdu o

návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia napadnuté dovolaním je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. V danej súvislosti upriamuje pozornosť na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutím súdov Slovenskej republiky pod č. 76/2018, rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 21/2018).

23. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa § 420 CSP (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018, resp. uznesenie sp. zn. 1Obdo/64/2019 zo 6. novembra 2019) len vtedy, ak toto má charakter rozhodnutia vo veci samej. Pri neodkladných opatreniach nekonzumujúcich vec samu (vo vzťahu k prípustnosti dovolania) sa zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonnodarca tu nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým pritom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení (sp. zn. 3Cdo/157/2017). K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí zo 14. júna 2017 vo veci vedenej pod sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taktiež v uznesení sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017 dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

24. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP), ako aj v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP a konanie tak končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019).

25. O rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, by išlo v prípade, ak by súd musel vec skončiť procesne (pre existenciu prekážky vecného prejednávania odôvodňujúcej zastavenie konania alebo odmietnutie podania) bez toho, aby vec meritorne prejednal.

26. V preskúmvanej veci sa jedná o prípad neodkladného opatrenia nariadeného pred začatím konania vo veci samej, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré odporca napadol dovolaním, konzumovalo vec samu, a preto má pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 CSP povahu rozhodnutia vo veci samej.

27. Dovolací súd ďalej skúmal prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 CSP z hľadiska jeho vymedzenia odporcom, pričom dospel k záveru, že dovolanie je prípustné. Zároveň, vady konania vymenované v ustanovení § 420 CSP sú špecifické tým, že zakladajú nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť. Vyplýva to z ustanovenia § 431 CSP, podľa ktorého dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

28. Dovolací súd konštatuje, že navrhovateľka sa v predmetnom konaní návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhala, aby bolo odporcovi zakázané akýmkoľvek prostriedkami kontaktovať

osoby, ktoré sú v zmluvnom vzťahu s ňou, za účelom vykonávania náboru nových spolupracovníkov pre seba alebo pre akúkoľvek tretiu osobu s obdobným predmetom činnosti ako má navrhovateľka.

29. Odvolací súd napadnutým uznesením nariadil neodkladné opatrenie v znení, že „odporcovi zakazuje písomne, telefonicky, elektronicky alebo akýmkoľvek iným prostriedkami kontaktovať osoby, ktoré sú v zmluvnom vzťahu s navrhovateľom, alebo s ktorými navrhovateľ začal obchodné rokovania o vstupe do zmluvného vzťahu, za účelom náboru nových spolupracovníkov pre seba alebo akúkoľvek tretiu osobu s obdobným predmetom činnosti ako má navrhovateľ, s výnimkou účasti na úkonoch pred súdmi, orgánmi činnými v trestnom konaní a správnymi orgánmi, a to odo dňa vykonateľnosti tohto uznesenia do 24.11.2026.“

30. Z výpisu z obchodného registra navrhovateľky dovolací súd zistil, že navrhovateľka má (a mala už aj v čase pred začatím predmetného konania) v predmete podnikania zapísané nasledovné činnosti - sprostredkovateľská činnosť v oblasti obchodu, sprostredkovateľská činnosť v oblasti služieb, počítačové služby, služby súvisiace s počítačovým spracovaním údajov, administratívne služby, činnosť podnikateľských, organizačných a ekonomických poradcov, reklamné a marketingové služby (všetky od 24. marca 2016) a činnosť samostatného finančného agenta v sektore poistenia alebo zaistenia, v sektore kapitálového trhu, v sektore prijímania vkladov, v sektore poskytovania úverov a spotrebiteľských úverov, v sektore doplnkového dôchodkového sporenia a v sektore starobného dôchodkového sporenia (od 14. mája 2016). Z výpisu z obchodného registra navrhovateľky teda vyplýva, že predmetom jej podnikania sú a boli už v čase pred začatím konania aj činnosti, ktoré nie sú predmetom úpravy mandátnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania, na ktorú navrhovateľka poukazovala v podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

31. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezdôvodnil, prečo nariadil neodkladné opatrenie v znení uvedenom vo výroku I. s vymedzením špecifického okruhu tretích osôb celým predmetom podnikania navrhovateľky zapísaným v obchodnom registri navrhovateľky, ktorým nie je len činnosť spadajúca do kompetencie odporcu ako regionálneho obchodného riaditeľa, ktorá bola upravená v rámci predmetu mandátnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania v čl. I. ods. 2 predmetnej mandátnej zmluvy (č. I. 13 súdneho spisu).

32. Dovolací súd dopĺňa, že potreba špecifikácie okruhu osôb a predmetu podnikania vo výroku rozhodnutia, ktorým súd nariadil neodkladné opatrenie konkrétnym obsahom, resp. rozsahom ich činnosti je v danej veci nevyhnutná aj vzhľadom na skutočnosť, že zákaz, ktorého nariadenia sa navrhovateľka domáha, má mať účinky do budúcnosti (do 24. novembra 2026).

33. Vzhľadom na záver o prípustnosti, ako aj dôvodnosti dovolania z dôvodu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 449 ods. 1 CSP zrušil a podľa § 450 CSP vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

34. V ďalšom konaní bude úlohou Krajského súdu v Košiciach svoje rozhodnutie riadne odôvodniť za rešpektovania vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu.

35. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.